

Milan Vincetič

Pokora sv. Auree Cordobske

Če si ne bi pomagal z levico, bi klecnil kot zložljiv dežnik, kajti preobilni škof v nosilnici, ki so jo bili privlekli iz stolne ropotarnice, se je sunkovito nagnil na njegovo stran. Tudi ostali nosači, ki jim je bilo naročeno, naj vendar ne galopirajo, so mrko stisnili zobe, saj so bile pred njimi stopnice, nad katerimi je nebeška kočija tako poševno obvisela, da je nekaj moških celo priskočilo na pomoč. Le inženir geologije Ranko, ki je za pet let poniknil, se ni nikomur smilil.

Od takrat se ni spremenil niti za las: še zmeraj je bil poskočen, dvignjenih ramen in vrtajočega pogleda, ki ga škof ni mogel dohitevati. Inženir Ranko, ki se ga je prijel vzdevek Svizec, je bil pravi zagnanec za kamne. S kladivcem, ki je spominjalo na čevljarsko, je krušil skale, drobce pa neumorno kartiral v predalčke v kovčku, ob večerih pa ročno strgal okruške, misleč, da ga mikroskop, ki si ga je bil sposodil v lekarni, neumorno vara.

“Prevzvišeni, bogata sva!” je poskočil do stropa.

“Kar Tomka mi recite, ko sva takole na samem,” je škof položil dlan, ki je spominjala na tesarsko, na njegovo.

“Poglej si to čudo skozi mikroskop, Tomka,” je kipel, “a vidiš tiste drobne pikice, tisto Rimsko cesto? Noben pirit ali kršec ni, temveč čisto zlato. Poslal sem ga v laboratorij, poglej,” je hlastno šaril po papirjih, “črno na belem piše, da vsebuje več kot deset gramov čistega zlata na tono, kar je dvakrat več, kot je potrebno za ekonomsko upravičenost projekta. Poslušaj,” se je komaj obvladoval, “po grobih ocenah bi lahko izkopali do osemsto tisoč unč zlata na leto, kar je, dobro poslušaj, dobra milijarda dolarjev.”

“Že dobro, že dobro, Svizec,” ga je škof posadil na stol, “samo prenaglitu se ne smeva. A o tem, dragi prijatelj, nikomur niti besede, še najmanj novinarjem ali lokalnim ekologom, ki jim je bojda že nekaj prišlo na uho ...”

“Ali na rame,” je javknil Ranko, ko se je vsa teža prevalila nanj. V ledjih mu je hudo zapokljalo, ko pa se je škof, prepričan, da krmari skozi

brzice grehov in odpustkov, spet pomaknil na levo, da bi ujel ravnotežje, je primijavkal glasen prdec.

“To je nezaslišano ...” je pritajeno zavelo.

“Ph, zgolj prazen prdec,” je popravil vratar iz perutninske klavnice.

“Prazen, prazen ...” se je očitajoče ozrl Ranko ter prenesel težo s ključnice, v kateri mu je topo preskočilo.

Škof, na katerem je visela ponošena trenirka, je priberglal ves zelen. Sopel je kot mrož. Spominjal je na prapopotno žival, ki se je prežeče vkopala na vse štiri. V prsih mu je votlo plalo, tu in tam je pokašljajal, ne da bi si z roko zakril usta.

“Tega niti sveta vodica ne izbriše,” je počasi izdaviel.

“Prisežem, gospod škof ...” je zajecjljal Ranko.

“A misliš, da sem jaz?” je sunkovito vstal, a se je že trenutek pozneje zaradi bolečih kolen sesedel.

“Morda je ...”

“Zaupal sem ti, Ranko,” je zahropel kot som, “ne more vendar biti vsak piškur vprežen v nebeško kočijo ... Ti pa, moj bog,” se je pokrižal, “ga spustiš kot tramvajsko kljuse. Najbrž je že prišlo do nadškofije, od tam do Svetega sedeža pa je le korak ... Da postaneš škof, moj Ranko,” je spustil glavo, “ne pride čez noč. To ni tako kot tvoje trkanje po kamnih, ki da nama bo prineslo bogastvo. No, ja,” je pokimal, “z zlatom se da vse kupiti, in če bi nama res uspelo ...”

Dan se je na skrivaj nagibal v večer. Ta pa se je zlagoma pridušal na verandi z mesnatim kaktusom.

“Če bo tako, kot kaže, dragi Ranko,” je spustil glavo med dlani, “bom Svetemu sedežu predlagal, da preimenujemo našo stolnico v Cerkev sv. Auree Cordobske. Bila je,” se ni dal motiti, listajoč zajetni koledar z življenjepisi svetnikov, ki ga je prekladal na kolenih, “sestra mučencev Adolfa in Janeza ter hči svete Artemije, ki se je po smrti moža, premožnega Arabca muslimanske vere, s hčerko Aureo, ki ji pri nas pravimo kar Zlatka, umaknila v samostan v predmestju Cordobe, kjer je živela, kot poroča Evlogij, trideset in več let. Odpovedala se je očetovi veri in prestopila v krščanstvo, za kar so jo hoteli mučiti in usmrtiti, a se je ustrašila in zatajila vero. Nato se je vrnila v samostan, kjer je delala strogo pokoro za svojo napako. A kmalu so jo znova gnali pred sodnika,” se je potajeno zazrl v nepobeljen strop, “toda tokrat je vztrajala v svoji veri v Kristusa. Obsojena je bila na smrt z obglavljenjem, njeno truplo so vrgli v reko Guadalquivir.”

“Bomo tudi mi delali tako pokoro, Tomka?”

“A ne za tisti tvoj ali moj prazen prdec, naj je bil še tako glasen,” se je škof useknil v robec, ki mu ga je sestra Angela, tudi najbrž zaradi neljubega pripetljaja, zaradi katerega bi najraje stopicala tiše kot miš, pozabila zamenjati.

Zato pa je bila tudi tokrat kot poper. Po vseh štirih je pretaknila vsak kotic, vsako razo ladijskega poda je preiskala s povečevalno lupo. In z baterijo, ki jo je pridno ugašala. Ker je pač škoda kropiti svetlobo s svetlobo.

Ranko pa kot psiček za njo.

“Moja kolena, gospod Ranko, so vajena klečanja,” se je sunkovito obrnila. Imela je pogled zasledovane lisice: kar prodoren, a utrujen. In naveličan. Ter za las oddaljen.

“Zelo prašno je in polno pajčevin,” se je dvignila, ko je šla z roko in omelom pod omaro. “Veste, gospod škof so mi po vašem odhodu odvzeli ključ vaše sobe. Bojda ste v njej pustili neke zelo važne dokumente, ki da ne smejo priti nikomur drugemu v roke ...”

Tvoj obraz, sestra Angela, bi skoraj povedal na glas, je kot iz parafina. Iz svečevine. Kot takrat, ko sem te prvič zalotil pritiskati oko h ključavnici, da bi me ujela, ko sem se do pasu gol umival v lavorju. Kajti moja soba, kot je pridal gospod škof, mora dišati na meniško skromnost in vzdržnost, saj lahko le tako, podobno kot pri prerokih, nastajajo čudeži.

“Ali pokore,” ga je prehitela.

“Veste, sestra, moja znanost, če lahko temu sploh tako rečem, temelji na disciplini. Vse mora biti natančno umerjeno, pomerjeno, opisano, oštevilčeno, kartirano in poimenovano. Ali celo preimenovano. In ne boste verjeli, da ...”

Dvignila se je in se prepasala. Imela je za ped preveč zalite boke, a dokaj čvrsta stegna, ki so se plaho odkrivala in pozibavala boke. Da bi jo kar osedlal.

“Prej prasička kot kobilčka,” si je pogodel v brado.

“Oprostite,” je zardevajoč povlekla krilo navzdol, ko je segla izza noge nočne omarice.

Ni nosila nogavic. Tistih rjavkastih nunskih nogavic, ki so se neznosno mečkale. In bile popackane z madeži znoja.

“Razbil se je, gospod Ranko,” je razprla dlan.

“Mu pač moram dati novo ime, sestra Angela.”

Nehote sta se srečala z očmi. In se oplazila z dlanmi.

“Naj ima okrušek tvoje ime, sestra, lapis Angela,” je pogoltnil slino.

“Tega si vendar nisem zaslužila, gospod Ranko,” je pobožno sklenila roke.

“Pa še kako, sestra Angela,” ji je pomagal vstati, medtem ko je otresala krilo.

“In če me boste še potrebovali, veste, kje me najdete ...” se je nejevoljno prestopala, ne da bi ugasnila baterijo.

“Če seveda gospod škof ne odredijo drugače, sestra Angela,” je zamrmral ter s papirjem, namočenim v špirit, obrisal okular mikroskopa, ki je čepel na mizi kot pred nekaj dnevi sestra Angela, ko sta se ji v licih naredili nedolžni jamici, kakršne je zasledil na porcelanastih kpicah v stranski ladji.

Ko je sondirec Kubota tik pod vitraži dvignil kljun, se je škof prvič prijel za glavo.

“Ne bojte se, vaša milost,” ga je miril strojnik s škotskimi zalizci, “to je japonec,” je potrkal po pokrovu, “natančnejši je kot skalpel ...”

Strojnik, ki se ga je od takrat, odkar se je dobesedno zaljubil v ta svoj preveč ubogljivi stroj, prijel vzdevek Kubota, je rad pretiraval. Njegovi prsti so igraje premikali joystick, v stroju je, ko je naletel na trdnejšo plast, le glasneje zapredlo, on pa je le zmagoslavno dvignil palec in povlekel ročico za plin.

Že od prvega srečanja je bil Rankov. Spominjal ga je na nespoštljivega drvarja, ki sicer zabeli kakšno neslano, pri kateri pa se zmeraj rep drži glave.

Sestra Angela, ki je pridrsala s termovko kave in piškoti, se ni mogla odlepiti od pramenov docentke Marine, ki je skrbno prisovala vzorce v črno beležko. Še več: docentka na montanistiki je vsak svoj teren, za katerega si je vzela kar neplačan dopust, obravnavala kot študijsko gradivo, s katerim bo obogatila praktikum v naslednjem semestru.

“Cerkev so pred približno dvestotimi leti razširili,” je pristopil Ranko, “udorino, ki je nastala zaradi ugreza ali premika spodnje plasti, pa so zavozili, gospa docentka ...”

“Kar Marina mi reci, Ranko,” ga je prijela za komolec.

“Imam tudi mleko ali smetano, gospa docentka,” se je uslužno priklonila sestra Angela.

“Samo da ni preveč sladkana, sestra,” je ta odvrnila.

Ko je nalivala Ranku, ji je dal vedeti, naj se ne vznemirja po nepotrebem, kajti gospa docentka se že suče okoli štiridesetih, poleg tega pa, je uprl pogled v njen široki prstan, je gotovo srečno poročena.

Tudi pomočnik Magajna, na kratko Magi, ki si je brisal roke kar v hlačnice, mu je spoštljivo prikimal. Docentka Marina si ga je sama izbrala na zavodu za zaposlovanje, poldrugo leto je bil namreč njen študent, potem pa je zavozil zakon in dokončno obesil študij na klin. Nikoli ni bil za knjige, bolj je bil delavec kot talent, zato je brez ugovarjanja izpolnil vsako zadano mu nalogo.

“Boste še piškotke, gospa docentka?” je uslužno dvignila pokrovček.

“To pa z veseljem,” je pomežiknila Ranku, ki se je s konico čevlja malce preveč spotakljivo dotaknil sestrinega gležnja.

“Popoldne, ko se bodo oglasili želodci, pridite na lovski golaž, ki ga naš škof obožuje,” je pridala sestra Angela, medtem ko si je Kubota po pastirsko požvižgaval pesmico, ki jo je naklepal v kabini.

Nažgala sta se ga kot kozla. Celo popoldne sta preždela v gostilni in se nalivala z vsem, kar je teklo. Magi je znal piti kot tolmun, Kubota se je zabetoniral z brendijem in pivom.

Vrata sta skoraj snela. Pravzaprav sta padla skozi vrata. Sestra Angela, ki ju je opazila že od daleč, jih je pustila priprta. Strahoma je pogledovala proti njuni sobi, v kateri so se ropotaje prevračali stoli. Vsakič, ko sta zakrutila pesmico, ki jo je Kubota sproti spreminjal, se je na hitro pokrižala. Še sreča, je mrmrala, da so škof odsotni, odpravil se je bil na birmo v župnijo sredi gričev, od koder se navadno vrne precej okajen. Kajti dušni pastir, ki je kraljeval v župnijski cerkvi, ki se ni in ni mogla rešiti zidarskih odrov, ga je prav tako rad dal na zob, v bistvu pa je bil, kar je škof Tomka zelo cenil, priden in pohleven, kot se za božjega poslanca spodobi.

Pridrsala je kot mačka in se pritajila za stebričkom, da bi ujela vsak njen gib, sopenje, hropenje, napade kihanja, kletvice in spahovanje, imelo jo je, da bi potrkala in ju pobarala, ali morda želita kozarec vode, ko pa je na hodnik z odpetim razporkom prilomastil Kubota, bi se od sramu najraje v zemljo vdrla.

“Glej ga, zlomka, škof moj Tomka,
po župci splaval bo zvonik,
če pod njim je zlati hrib
ali tvoja črna rit.”

“Ali pa smrdeče kosti,” se je zadrl Magi.

“Jebi ti tiste mrliče okoli cerkve, Magi,” je zabelil Kubota, “pospravili jih bodo, kot so vse ostale ... Boš videl, Magi,” se mu je pocedilo po bradi, “ko bomo naluknjali to škofovo njivo, bom prijahal na novem kubotu, ki bo segal višje, hk, od škofije, in jo preoral po dolgem in počez ter globlje od pekla ... Najprej, hk, moj Magi,” je pomolil roko skozi vrata, “bom veselo razrinil škofovo kapelico, ne razrinil, zradiral,” je mežikal v zvonik stolne cerkve, “zatem pa se bo moj kubota zažrl kot krt in jo prekobalil na hrbet ... A veš, Magi, na kaj me spominja ta njegov božji hramček, hk? Na hrošča, na navadnega hrošča, ki ga razmažeš s podplatom, da se sliši, hihi, hrsk, hrsk ...”

“Pravi jebiveter si, Kubota,” ga je Magi mlasknil po stegnu.

“Naj bom, in to stokrat, a vseeno bova odprla svojo banko, Magi,” je pri-vijal, “a ne bova poslovala s papirji niti z bankovci z zlato nitko. Z zlatimi opekami, dragi moj Magi, bova podkurila škofu, Ranku, najini žrebički, tisti docentki, ki ji hodi preko riti v žep, pa bova namenila zgolj ...”

“Prazen prdec, Kubota,” se je zarežal Magi, “prazen, da ne bi mogel biti bolj ...”

Sestri Angeli pa je zapelo v trebuhu. In pogrknilo v požiralniku.

“Docentka pa je prava, Kubota, poznam jo iz študentskih let. Tistemu, ki si ga je privoščila, in privoščila si je lahko vsakega, saj je bila baba in pol, mi pa mulci, ki bi ga vtaknili tudi kači v gobec, je najprej izpila jajca, zatem pa mu popivnala možgane ...”

“Popivnala možgane,” je Kubota bruhnil v krohot. “Opazoval sem jo v retrovizorju, kar prilepila se je nanj, drgnila je s kolenom po njegovih jajcih, on pa je le milostno pogledoval proti sestri. Stavim, da tudi sestrica ni preveč nedolžna, kaj?”

Sestro Angelo je kar pribilo ob steno. Onadva pa v krohot.

“Da ti povem, Kubota,” je zakrakil Kubota, “ob tem pa naša država, kot tudi ta naša firma, veselo tone in propada. Še najbolj me spominja na luknje, ki jih navrtam pod cerkev. In jih hote ne zadela ...”

“Gnjaviš me, jebiveter,” je pripel Magi in besno zalučal kozarec v steno.

Sestra Angela se je pomanjšala v drobtino. Ter zbirala pogum, da bi poškilila noter.

“Država je v kurcu, Magi,” se je majal Kubota, “v glavnem mestu demonstirajo, slišal sem po radiu, medtem ko si se ti nacejal, ljudem gredo lasje pokonci, ker neke skupine, ki jih imenujejo odpadniki ali teroristi, pozivajo k oboroženemu upor. Medtem ko si ti lezel pod krilo tisti učiteljici, ki se je hihitala, kot da jo po podplatih žgečka sam peklenšček, tam doli v jugovzhodnih provincah že vladajo ...”

“... izredne razmere,” se je potemnilo sestri Angeli.

“V tej škofiji pa živijo kot v školjki,” se je popraskal Magi. “Ali škofu vse dol visi, hihi,” je zarobil, “ali pa se mu niti ne sanja, saj nobenemu ne pusti, da bi črhnil o politiki ...”

Po tleh se je zakotalila steklenica. Hvalabogu, da je Magi ni prav zadel, sicer bi končala v oknu.

“Pa jim bova že podkurila, Kubota, da ...” je mrzko priprl veke.

“In odkurila,” je pridal Magi ter zategnil popevčico, zaradi katere bo sestra Angela, seveda po spovedi, ker ji je že preveč prišla pod kožo, še nekajkrat ponovila pokoro.

Ranko je lezel v tranzistor, ki je vsake toliko časa izgubil glas.

“Če bi izvedel najin debelinko, bi me že vrgel čez prag ...”

Za hipec mu je pomečkala vrat. Imela je vztrajne, pogoltno roke. In prste, ki niso znali nehati.

“Ne da se živeti, Marina,” je položil dlan na njeno, “le od tistega njihovega Boga ...”

“Njim se že spleča, Ranko,” se je nagnila nadenj. Mu pihnila za ovratnik in ga oplazila s slapom las. Ki jim je vselej sledil, ko ji je namrščil piš.

“Najbolje bo, Marina, da kar spakiramo. Šušlja se, da bo v kratkem zakuhalo tudi v našem mestu ...”

“Komu vendar diši ta zarobna škofija, moj Svizec?” mu je sedla na kolena.

“Kubota in Magi sta bojda vse raztrobila ... Zadnjič sta se ga našrla in se na vsa usta hvalila, da cerkev leži na gori zlata, da jo je treba samo vreči v zrak in bomo lahko zlato nagrebli kar z golimi rokami ...”

“Misliš, da so ljudje tako lahkoverni, Ranko?”

Z dlanjo mu je šla pod srajco in pod pazduhe. In poslinila kazalec. Ter mu z njim potegnila čez ustnice.

“Le kaj te je pred leti prineslo sem, Ranko? Navsezadnje je bila, le priznaj,” ga je poljubila na sence, “le novinarska rasa, ki sta jo zakuhala s Tomko. A ljudje niso tako kratke pameti, kot si mi domišljamo, in sestra Angela mi je ...”

Zakopal je glavo v njene dojke, ki so dišale po tišini.

“A veš, Marina, da sem en kamenček, ki se je oddrobil, poimenoval po njej,” je pridihnil.

“Vedela sem, da je med vama nekaj. A ne tako silnega kot med nama, kajne Ranko?” se mu je strastno vpila v ustnice. Ter zagrizljala kot veverica. Stol je nevarno škripal, povzpela se je na mizo in spotoma pometla vzorce na tla.

“Pusti jih, ti moj Svizec,” si je pritisnila njegovo glavo k mednožju, “jih bo že našla metla sestre Angele ...” Nagnila je glavo nazaj, da so se ji lasje usuli na hrbet.

“Paziti bi se morala, Marina,” je sopol, medtem ko ju je neslo proti postelji, “božje oči in ušesa so zmeraj širom odprti ...”

“Še posebej na škofiji,” se je zahihitala in si lahkotno odpela nedrček. Ter ga zalučala na okensko polico. Čez čas so hlačke obvisle na lestencu.

“Vsaj zavese bi lahko zagnila, Marina,” je zašepetal, medtem ko je po stropu pohitela senca, ki je za hipec zdrknila čez njiju.

Gleženj sestre Angele ni in ni uplahnil. Poleg vsega je hudo pomodrel. “Pri vojski sem opravil tečaj za bolničarja, sestra, lahko vam ga povijem,”

je poškilil skozi priprta vrata. Na pručki je mrtvo čemela njena desna noga.

“Samo zvin, a ne preveč nedolžen, sestra,” ji je previdno premaknil stopalo. “Najbolje bi bilo, da bi šli k zdravniku. Rentgenska slika bo pokazala, če morda ni zdrobljena kaka koščica, Angela,” ji je šel z dlanjo po mečih.

Javknila je. Ter ga prijela za ramena. In zarila nohte do bolečega.

“Ranko, ne smete,” ga je odrinila, ko je položil roko na drugo stopalo. In mehko zadržal do roba sivkastega krila, pod katerim je nosila sintetično kombinežo.

“Povežem vam gleženj, da se ne bo premikal,” je ožel platneni povoj, namočen v močno okisano vodo.

Zamižala je in v nedogled žeberala, da je bila pač nerodna, saj zna vse Kubotove luknje na pamet, a on vselej navrta tudi slepe, ne da bi jih zadelal, češ da bodo ...

“Svoje glav je, sestra Angela. Pa tudi Magi ni nič boljši. Zadnje čase imam občutek, da sta se zarotila proti nam ...”

“In če samo malce pogledata stran, ti in tista tvoja docentka ...” je pridala sestra ter s pogledom odtavala skozi zaveso.

“Moja, Angela?” je dvignil obrvi.

“Ti in tista tvoja docentka,” je vztrajala, “takoj ko se zaklepetata, Kubota zasvedra, da je joj, naravnost pod temelje ...”

Oprla se je nanj in poskušala vstati.

“Najbolje bo, Angela,” jo je smeje podržal, “da gremo kar po nebeško kočijo,” jo je uščipnil v lice.

Zardela je in našobila ustnice. Ter ga s komolcem rahlo sunila pod rebra.

“Kubota in Magi bi te nosila kot princesko, ti pa bi ju z nebeškim bičem po njunih peklenskih hrbtih ...” je zažvrgolel.

“Saj si tudi zaslužita, Ranko. Kot tista tvoja docentka. Veš,” je spet prešla na ti, “ko si prišel pred petimi leti, priznam, se je v meni nekaj zganilo. Pa si nisem upala. Tudi takrat, ko sva pobirala po tleh tiste tvoje kamenčke, sem bila kot klada ... Si kakega poimenoval tudi po njej, moj Svizec?”

V njenih očeh se je gostilo nekaj vodenega. Kot da se bo vsak hip obesilo nanj, na ovratnik, ki ga je mečkala, ali na ruto, ki jo je bila hlastno vrgla na mizo.

“Ne bi smela, Ranko,” se ga je miže oklenila, medtem ko so se podala vrata, a ni bil prepričan niti siamka, temveč nagla roka, ki ni mogla biti niti pokorna niti milostna.

Z večkrat prepognjenim časnikom je zadovoljno razmazal muho.

“Zadnje čase jih je preveč, gospod škof.”

“Poleg vsega so nenasitno sitne, inženir.”

Mrgodil se je kot jajce. V krilu mu je predla siamka, ki se je zvalila na hrbet, da jo je moral gladiti po trebuhu.

“A najhuje je, gospa docentka Krisper ...” je dvignil pogled.

“Marina,” ga je prehitela.

“... da so vse bolj nasilne. Kot novice, ki so se preselile kar na naslovnice. Kar seveda ni dobro. Poglejte,” je jezljivo razgrnil jutranjik, “koga ne bi te vesti spravile v slabo voljo? Vas, ki ste prepričani, da se vam življenje konča v prahu in pepelu? Nas, ki se nam življenje konča tam, kjer ga Bog ni želel spočeti? Še malo,” je šel s kazalcem po naslovih, “pa bo vsega konec ...”

Docentka je nagubala čelo. Komaj drugič jo je povabil v svojo pisarno, ki je dišala po orehovini, starem papirju in knjigah, ki jih je sestra Angela, ki se je pravkar prizibala s pladnjem, vse bolj brisala z levo roko.

S komicem se je naslonila na inženirja in razložila pijačo.

“Jaz raje ne bi,” je docentka pokrila kozarec.

“Vi tudi ne, gospod inženir?” je povzdignil škof.

Deloval je kot izgubljeni pastir. Čeprav ga je dušilo, najbrž od debelosti, ali pa mu je pešalo srce, in je morala sestra Angela vklopiti ventilator, ji je vsake toliko pomignil, naj mu vendar dotoči, saj božja kapljica razjasni še tako temačne misli.

“Niso časi prehitri, časopisi so prepozni,” je navkljub zdravnikovi prepovedi segel po cigari, “pa tudi moja čredica je vse manj pokorna, Marina.”

“Prav imate, gospod škof. Tudi Kubota in Magi nista več ista. Še posebej Magi, za katerega bi še pred mesecem dala roko v ogenj. Poglejte,” je začela naštevati na prste, “predolgo ste si zatiskali oči ...”

Sestra Angela je neslišno dotočila, škof pa globoko potegnil.

“Danes časopis niti za cigarete ni več dober,” je pogodrnjal.

Docentka se je zleknila v naslanjač, iztegnila noge ter pustila, da se ji je kratka bluza odkradla do popka, v katerega so zabredle Rankove oči. Pa tudi sestrine. Na slemenu cerkve se je po svoje trudila kukavica.

“Je vaš gleženj že v redu, sestra Angela?”

“Ne bi verjel, če ne bi videl,” je začel Ranko, docentka pa ga je očitajoče ošinila. “Ste bili pri zdravniku, sestra? Po mojem ni tako nedolžno, kot se zdi na prvi pogled ...”

“Po tvojem, Ranko? Saj vendar nisi noben zdravnik!”

“Je pa zato nepogrešljiv bolničar,” je povzdignila glas sestra. In si pomagala z rokama, da je prekrižala noge, ne meneč se za krilo, ki ji je za las nespodobno zlezlo previsoko.

“Lahko vzamete moje bergle, sestra,” se je oglasil škof, “zdravnik mi je namreč priporočil, naj se čim prej postavim na noge.”

“Zadnji čas je, gospod škof, da se postavimo kar vsi,” mu je pritrdila docentka.

Zagledala se je v njegov popolnoma negiben obraz. Kot da je hkrati iz masla in iz lesa.

Stol se je nevarno pozibaval, v kolenu mu je suho počilo.

“Najbolje bo, gospod škof, da kar spakiramo.”

Sestra je globoko zavzdihnila. In primaknila čajnik, na katerega je skoraj pozabila.

“Poleg tega se, gospod škof, vse bolj oglašajo oboroženci, ki jim je bojda vse napoti ...”

“Tudi naša cerkev, gospa docentka?” se je pokrižala sestra.

“Tudi, sestra, tudi,” je mlačno pripomnil škof.

“Poleg vsega,” se je vmešal Ranko, “se strojnik vse pogosteje pritožuje, da ne more priti do goriva. Naš pa še čaka ...”

“Ne skrbite, gospod škof,” je položila dlan na njegovo, “naš kombi najbrž ni tako sumljiv, da bi nas ustavljali na kontrolnih točkah. Vzorci, ki jih bova še danes zložila v zaboje, jim najbrž ne bodo preveč sumljivi ...”

“Pa to?” je pohitela sestra v svojo sobo.

Ter položila na mizo raševinasto vrečo.

“Nekaj bomb, pištola, dva nabojnika in palica dinamita,” je škof pokukal v vrečo.

“Kubota, sestra?”

“Ja,” je zardela, “v predalniku za orodje.”

“Naj pokličemo policijo, gospod škof?”

“Če se nismo prej, se tudi zdaj ne bomo dajali v zobe, gospa docentka,” je brezkrvno pomignil sestri, naj šaro pospravi z mize.

“Prazen prdec,” je prhnil inženir, docentki pa so se zožile zenice, medtem ko je škof teptal cigaro v pepelniku, ki ga je nato sestra, ne meneč se za njegov ledeni pogled, stresla kar skozi okno.

Predelani terenski poltovornjak z lahko strojnico, ki jo je zašiljeni moški, oblečen v maskirno obleko brez oznak, stežka obvladoval, je pijano nosilo od zida do zida.

Voznik je skozi spuščeno šipo kriče zavijal nekaj kot 'po župci splaval bo zvonik, če pod njim je zlati hrib ali tvoja črna rit', medtem ko je strojničar brcal v tla ter vpil, naj vendar že doda plin, saj ta škatla ni majava nebeška kočija.

Dokler ni sunkovito počilo. Terenec je zavrtelo na bok, kolesa brezgla-vo vrtelo v prazno, moškega ob strojnici je razmazalo ob bližnji kostanj.

Voznik, posajan po licih, je komaj trepnil, ko je skozi škotske zalizce primezela rdečkasta vijuga.

“Navaden prazen prdec, Svizec,” je škof, božajoč siamko, vpil v slušalko, ne meneč se za voznikovo glavo, ki jo je do nerazpoznavnosti sploščilo na vetrobranskem steklu.

“In še dvojni povrhu, Tomka, saj rumenega ni niti za pod noht,” je hropel inženir, medtem ko je docentka dolivala kavo, ki naj služi kot pokora po njunih silnih nočeh. Te tudi sestri Angeli, odkar je stlačila raševinasto vrečo v slepo vrtino, niso privoščile niti trenutka mirnega spanca, čeprav je vsak večer na čelo poljubila kipec sv. Auree Cordobske – na škofijo ga je bil poslal podeželski župnik z romanja v Fatimo –, ki, menda zaradi njene še neuslišane pokore, ni potočil krvavih, kaj šele zlatih solz.